

A Jézus feltámadását követő megjelenéseiről szóló evangéliumi leírások nemigen tartalmaznak olyan erkölcsi tanításokat, mint a keresztre feszítés előtti részek. Annál inkább látjuk csodáit: váratlan felbukkanásait, eltűnéseit, vagy a mai szakaszban a csodás halfogásban való közreműködését, valamint tanítványainak megvendégelését, ami egyszerre idézi emlékezetünkbe a kenyérszaporítás esetét és az utolsó vacsorát is. A Bokorban főleg Jézus tanítására összpontosítunk, és kisebb jelentőséget tulajdonítunk a csodáinak. Mit tanulhatunk akkor Jézustól a mai szakaszban?

Vegyük csak a szájába adott rövid mondatokat: „*Fiaim, nincs mit ennetek?*” „*Vessétek ki a bárka jobb oldalán a hálót, s ott majd találtok [halat].*” „*Hozzatok a halból, amit most fogtatok.*” „*Gyertek, egyetek.*” Ha elvonatkoztatunk a leírás egyéb elemeitől, már ez a négy mondat is szépen megmutatja Jézus gondoskodó, anyai-apai szeretetét, és tettekre buzdító hozzáánk-állását. Észleli tanítványainak küszködését, akik egész éjjel halásztak, de nem fogtak semmit. Mégsem ígér nekik „sültgalambot”, azaz ingyenkonyhát, hanem felszólítja őket, hogy ha éhesek, vessék ki a hálót, és akkor lesz hal. Tegyék meg, ami rajtuk múlik, és ha megtették, bízzanak benne, hogy erőfeszítésük nem marad gyümölcstelen! Hányszor feledkezünk meg erről, amikor azt imádkozzuk: „Istenem, adj az éhezőknek!” Pedig Isten csak a mi erőfeszítéseink révén tud adni – akár nekünk, akár másoknak. Adhat tettekézséget, adhat ötletet, de a megvalósítás felelőssége rajtunk van. S ha kifogtuk a halat, akkor jöhetünk és ehetünk – megosztva másokkal, amink van. Hallgassunk hát Jézus szavára!

Bajnok Dániel (Budapest)